

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
 Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

Elogiu pentru noua viață (secvență dintr-un roman nenăscut)

Gruia COJOCARU

Înotase fără să se forțeze până în punctul sudic al iazului. Se opri când simți că nivelul apei îi ajunsese în dreptul pieptului. Aștepta. Lavinia aranjase hainele cu o lentoare ușor nefirească. Clipa se dilata, în lăuntrul adolescentului timpul își consuma flămând elasticitatea. Într-un târziu, tânăra a intrat în apă răsând. Deși peste câteva zile se pregătea să doboare un sfert de secol, Lavinia avea o prospețime de puștoaică. Îi plăceau provocările, jocurile noi, emoțiile inedite, răvășitoare, pe care le redescoperea candid chiar și în secvențele de viață cu încărcătură similară. Era ancorată creativ în băutura realității la un nivel la care Tudor încă nu avea acces.

Cu pupilele aproape explodate adolescentul o privea salivând, ca orice mascul care adulmecă jinditor femela, fără să știe dacă e sau nu în rut. Diluat de spoiala de civilizație, instinctul îl putea înșela, așa că era hotărât să joace poker la cacialma. Se specializase întrucâtva. Dacă ieșea ceva în năvod era bine, dacă era gol își căuta altă baltă pentru pescuit. Pricepuse de timpuriu că în orice refuz, ori într-o ratare pe propria-i barbă, stau lecțiile care-i vor nivela biruitor strategiile viitoare. Se hrănea din victorii, dar creșterile sănătoase, din care putea extrage esența, veneau din înfrângeri. Firește că-l *munceau* damele care i-au scăpat din mână. Îi era necaz pe sine însuși, însă se echilibra uzând de autoironie când își digera naivitatea. Acum era hotărât să câștige.

– Cum ți se pare apa? o întrebă el.

În loc de răspuns, ajunsă la câțiva pași, Lavinia îl împrășcă în față cu un jet de steluțe albastre-verzui. Tudor își strânse violent brațele, pe care le ținea în lateral, pe luciul apei, și proiectile lichide aterizară pe bustul tinerei. Lavinia țipă scurt și lansă un tir încrucișat de mărgeluțe în direcția adolescentului, care se scufundă și vâsli iute pe fundul apei, până în direcția *agresorului*. Într-o clipă îi înlănțui gleznele. Lavinia simulă ușor o desprindere, însă Tudor urcă lent, învăliitor pe suprafața gambelor, apoi pe mușchii fesieri, unde îngădui o clipă sub șnurul slipului. Ajuns cu palmele pe mijlocul mlădios, își lipi cu buzele de sâni care-l împungeau nerușinat. O privi flămând. Lavinia se desprinde jucăuș, ca-ntr-o secvență de film închisă fără veste de regizor. Tudor nu insistă, o lăsa să-i alunece dintre degetele fierbinți.

– Hai, parc-ai zis că mă-nveți să înot!

Trupul îi luase foc când o cuprinse iarăși de mijloc, cu palmele pe abdomenul catifelat. Lavinia încercă să dea din mâini și din picioare, stropind haotic în jur, însă renunță curând. Tudor o trase înspre el, iar când *eleva* atinse mărul nisipos îi sărută lung gâtul. Lavinia nu se împotrivi, ci îl înlănțui pătimaș. Buzele li s-au întâlnit, iar limbile s-au contopit, devorându-se. Destul de repede, fără să vrea, Tudor intră într-o stare de plutire. Apa nu exista. Nici pământul. Nici aerul. Avea senzația că a ieșit din realitate.

– Ce faci, ești aici, respiri? îl întrebă Lavinia răsând.

Tudor se trezi buimac dintr-un vis straniu. Nu răspunse, se mulțumi s-o privească de parcă ar fi coborât de pe Pluto.

Ieșiră din apă și se întinseră pe un cearșaf. Explorările au continuat cu râvna o vreme sub vraja sărutului, fără a naviga în inima voluptății. Într-un târziu, Lavinia îl întrebă:

– Vii cu mine mâine la o aniversare?

– Unde? La cine? Dă-mi detalii!

– În satul de peste iaz, îi zise ea, ducând mâna spre nord, la ziua unui coleg, profesor

suplinitor, băiat de treabă.

– O fi băiat bun, da' ce legătură am eu?

– Vii cu mine, ești partenerul meu!

– Lavinia, cu mare drag aș vrea să merg, însă aș fi un intrus, nu se face așa ceva! preciză

Tudor, convins că-s corecte regulile semănate în familie.

– Eliberează-te de prejudecăți, sunt convinsă că o să te simți grozav!

Tudor râse dezarmat:

– Bine, fie cum zici tu!

La Petrică Talancă petrecerea era în toi. Lângă aniversatul zilei, printre invitați erau cadre didactice stagiare din Cluj-Napoca și din Târgu Mureș. Au ajuns în Moldova grație politicii de stat, despre care am mai făcut vorbire, și-și cârpeau viața cum puteau, stând în gazdă pe la localnicii dispuși să le ofere o odaie contra cost.

Intrând în camera cu prag înalt, țărănesc, unde duduia muzica, nou-veniții salutară, apoi Lavinia îl prezentă pe Tudor:

– Prietenul meu!

Strângeri de mâini pe alea cu nume noi, atmosferă relaxantă, gazde primitive. Tudor se simțea în largul lui. Mâncau, beau, dansau, schimbau impresii, idei, unele originale, venind din spirite abisale. Lavinia și Eneko, singurele

Cetatea Cavalerilor

prezențe feminine, captau fără efort energiile tinerilor din încăpere. DAMELE acordau atenție tuturor, fără a-și neglija partenerii. Tudor observă că Eneko era într-o relație cu Petrică, însă nu găsi niciun interes special al vreunui individ pentru Lavinia.

Discret, în timpul unui dans, Eugen Sotelecan, filozoful, o întrebă:

- Câți ani are puștiul?
- Cînșpe, asta-i treaba ta?! răspunse ea, contraatacând ironic.
- Parcă n-ai putut să vii singură! spuse el amar, cu voce joasă.

Lavinia îl privi cu milă. Știa că Eugen dezvoltase o pasiune pentru ea, însă nu fremăta nimic din făptura sa pentru el. Ori poate c-ar fi identificat ceva, măcar de-o poftă, dacă n-ar fi avut mai mereu în farfuria zilei o halcă suculentă. N-avea să știe, cel puțin deocamdată.

Târziu, în noapte, colegii lui Petrică au plecat. Tudor era ușor încordat:

- Nu ne călătorim și noi?
- Mergem la mine, preciză Eneko.

Casa unde locuia Eneko era aruncată la câteva sute de metri, înspre pădure. Apartinuse unor bătrâni, care s-au prăpădit în anii din urmă, și stagiara o închiriasse de la moștenitorii direcți, ce nu erau din localitate. Era simplă, dar primitoare. Eneko i-a transferat un strop din farmecul ei, alungând spiritul bătrânicos, care băltea suveran când deschise ușa întâia oară.

Au mai ascultat muzică, apoi gazda întrebă:

- Cum dormim? Că eu vreau să mai și dorm, dar nu singură, zise ea lămuritor.
- Să facem bilețele, propuse Petrică, două cu numărul 1, celelalte cu 2.
- Și dacă eu cad cu Tudor?! întrebă jucăuș Eneko.

Râseră zgomotos, apoi Eneko pregăti patru bilețele.

Și dacă totuși voi avea același număr cu Eneko? se întrebă Tudor nedumerit, fără să ia în calcul și varianta a treia, care-l lăsa pe uscat. Își simțea capul greu, băuse cam mult.

Eneko aruncă bilețelele pe masă. Tudor îl culese pe cel din dreapta lui și îl strânse în pumn, după ce Eneko întrebă:

- Cine are numărul 2?
- Eu am 1! preciză Lavinia.
- 2, zise Petrică încântat.
- Aici e 1, zise Tudor cu numărul lui Dumnezeu în palmă.
- A ieșit cum trebuia, observă Petrică.

Cât tinerele făceau paturile în cele două camere ale casei, băieții ieșiră să se ușureze printre merii din livada casei.

- Zi-mi dacă ești băut zdravăn, că nu-mi dau seama!

Tudor știa că-i mai torpilat decât ar fi fost cazul, însă avu puterea să nege:

- A, nu, sunt în formă.
- Bine, ia și trage tare, tipa-i bună, știe meserie, a tratat până acu' vreo câteva luni cu

Radu, îl știi? Dimineața ne căutam chiloții, adăugă Petrică.

- Care Radu?
- Acasandrei, e de pe-aici, taică-su învârte banii cu lopata.

Tudor nu-l știa, așa cum nu-l cunoscuse nici pe Petrică până atunci.

Noaptea de amor a fost scurtă, lichidă. Încărcat peste măsură de seva vârstei și după valurile goale de excitație cu Lavinia, Tudor finalizase actul sexual mai repede decât și-ar fi dorit. A adormit pe loc după descătușarea frugală. Chipul îi era săgetat de o rază a lunii, care intrase băjbâind prin fereastra cu perdeaua netrasă. Lavinia îl privea îngăduitor, ușor pasional, cu o determinare care avea suficientă sevă pentru a zămisli un arbore. Sau un fir de iarbă. Nu putea să ghicească dacă realitatea putea să lustruiască un elogiu pentru viața nouă care creștea.

Va fi al lui, își spuse ea, mângâindu-și pântecul.